

“ кои-то преминахме похлазгавы-те камени на
“ рѣка-та при планина-та на Тры-те Воскы.
“ Когда достигнахъ на края, бѣхъ утруденъ;
“ но като тя взехъ на гарба си, струваше ми
“ ся че имахъ крылѣ, като птица. Кажи ми,
“ съ кое очерованіе (магія) можала си да мя очаро-
“ вашъ. Съ духа си ли? но майки-те наши и-
“ мать по вече отъ двама-та насъ. Съ милва-
“ нія-та си ли? но тѣи мя милвать юще по че-
“ сто. Вѣрувамъ че съ добрина-та си. Не ща
“ забораваи никогда че си варвяла ты боса до Чер-
“ на-та рѣка, за да просишъ прощеніе-то на
“ злополучна-та бѣглица робиня. Принми, прин-
“ ми прелюбезная моя свѣтло-то това лемоня-
“ но клонче, кое-то отчеснахъ въ гора-та, за
“ да го положишъ тая ноцъ при постелка-та
“ си. Яждь тая пита медь; за тебе я взехъ
“ отъ брега. Но полегни перво на гарды-те
“ ми и ще ми олекне.

“ Виргинія му отговаряше: “ О брате мой
“ утренни-те зары на солнце-то, кои-то исти-
“ чать по верха на брегове-те, подавать ми
“ по мала радость отъ твое-то явленіе. Обы-
“ чамъ превосходно майка си, обычамъ май-
“ ка ти; но когда ти казывать “ Сыне мой,” о-